

„Vstávat!“ volal Jon Arbuckle, zatímco sbíhal dolů po schodech a řítil se do obývacího pokoje. „Dnes je velký den!“

Garfield a Odie se povalovali v obýváku na koberci. Odie okamžitě vyskočil a se šťastným výrazem ťápal k Jonovi. Na místě, kde předtím odpočíval, zůstala na koberci čerstvá kaluž psích slin.

Zato Garfield jenom pootevřel oči, líně se podrbal a ušklíbl se: „Jaký velký den?“ chtěl vědět. „Den, kdy sis vyzvedl své oblíbené kostkované trenýrky z čistírny

a přihodil je ke svým dalším dvanácti kostkovaným trenýrkám?“

„Vezmu vás na středověký festival!“ sdělil jim Jon vzrušeně. „Tak se mi zdá, že za tím bude nějaké chození na čerstvém

vzduchu,“ zamumlal Garfield, převalil se a poškrábal se na druhém boku. „Mě vynechte!“

„Ten festival připomíná časy krále Artuše, sira Lancelota, sira Galahada a rytířů kulatého stolu,“ vysvětloval Jon.

„Stolu?“ zopakoval Garfield a konečně našpicoval uši. „To slovo se mi líbí. Na stole obvykle bývá jídlo. Možná to nakonec nebude tak špatné.“

„Uvidíme hrad, vypravěče a žongléry a lidé tam na sobě budou mít šaty, které se dřív nosily,“ pokračoval Jon.

„Myslíš jako, že existují lidé, co nosí ještě starší oblečení než my?“ zeptal se Garfield udiveně.

„Mě nejvíc láká rytířský turnaj,“ pokračoval Jon natěšeně. „Dva rytíři v brnění jedou proti sobě na koních a útočí na sebe dlouhými dřevci, aby jeden druhého co nejdříve srazili ze sedla.“

„Velká legrace,“ zabručel Garfield. „Přitom ty můžeš svým dechem kdykoliv porazit kohokoliv.“

„Tak honem, vy dva,“ naléhal Jon a postrkoval své zvířecí miláčky směrem ke dveřím. „Přece nechceme přijít pozdě!“

„Ale ne,“ vzdychl Garfield a zařal drápy do koberce, aby ho Jon nemohl vytáhnout z domu. „Co kdybychom náhodou přišli o pohled na pár chlapů v plechovkách, jak jezdí na velkých smradlavých zvířatech?“

„Garfielde!“ okřikl ho Jon.

„Dobře, dobře,“ zakňoural Garfield a pustil se koberce. „Ať už se mi to líbí nebo ne, král Protiva, sir Lasagne-lot a sir Slinta jsou už na cestě na trh!“

2

Středověké tržiště pulzovalo čilým ruchem, hrálo pestrými barvami a hemžilo se lidmi. Na špicích velikých červených a žlutých

stanů vlály vlajky, trumpety hlasitým troubením oznamovaly každou další část programu a žongléři vyhazovali zářivě barevné míčky vysoko do vzduchu. Zástup lidí se shlukl kolem vypravěče a naslouchal jeho příběhu o čarodějích a jejich kouzlech. Opodál zpíval pěvec svou píseň o stateč-

ném rytíři, který se pro záchranu krásné princezny utkal hned se dvěma ohnivými draky.

Jon, Garfield a Odie se procházeli po tržišti sem a tam. Jon všechno sledoval s úžasem v očích a blaženě se usmíval. Odie kroutil hlavou hned doleva, hned doprava, aby mu v tom barevném mumraji nic neuteklo.

Garfield se ovšem zoufale nudil. „Kdybych si přál strávit den v rámusu a chaosu mezi barvami, co k sobě ani náhodou neladí, ustlal bych si u Jona v šatníku,“ bručel si tlustý kocour, zatímco pozoroval všechno to hlučné veselí kolem. „Určitě tu někde bude stánek s jídlem. Zajímalo by mě, jestli tu aspoň mají lasagne s jehněčím.“

Vtom k Jonovi přispěchala mladá žena oblečená do dlouhých splývavých šatů. Na hlavě měla korunku jako princezna. „Dobrý den, milý pane,“ oslovila ho

příjemným hlasem. „S kým to asi mluví?“ uvažoval Garfield. „Tím ‚milým pánem‘ přece nemůže myslet Jona!“

„Jsem princezna Květinka,“ představila se žena, „a přináším dobrou zprávu. Tam v tom stanu za chvíli začne velkolepé loutkové představení!“ ukázala na malý žlutý stan poblíž.

„Jé, loutky!“ vykřikl Jon. „To je bezva, ale nerad bych zmeškal ten velký rytířský turnaj!“

„Nic nezmeškáte, milý pane,“ ujistila ho princezna. „Ale už pojdte, hra začíná!“

„Slyšeli jste to, kluci?“ obrátil se Jon ke svým zvířecím kamarádům. „Loutky! Rychle, bude to zábava!“

„Velká tlustá chlupatá zábava...“ vzdychal Garfield, když se plížil do stanu za Jonem a Odiem. „Pokud si dobře pamatuju, tak loutky nejsou k jídlu, že ne? Tak co je na tom zábavného?“

Ve stanu se už hrálo. Na malém pódiu před zraky jásajících diváků se pohybovaly dvě postavy, jedna oblečená jako princezna a druhá v rytířském brnění. Rytíř přijel na scénu na koni a hned vzápětí z něho spadl, což nadšené publikum ocenilo hlasitým smíchem. Princezna na rytíře zakřičela, on zakřičel zase na ni a pak do sebe začali vzájemně bušit, až se nakonec celá scéna zřítily. Ještě za spuštěnou oponou bylo slyšet loutky, jak se hádají.

Jon vyskočil a nadšeně tleskal. „To je legrace!“ volal přitom. „Znamená to, že nevadí, když budu všechny tyhle věci dělat Odiemu?“ zeptal se Garfield s nadějí v hlase.

Náhle se odhrnula plachta stanu a dovnitř vkráčel muž s dlouhou trumpeťou, z níž visel modrý prapor zobrazující souboj dvou rytířů.

Muž několikrát hlasitě zatroubil. Když se lidé ve stanu vzpamatovali, muž zvolal:

„Slyšte, slyšte! Za malý okamžik začíná velké rytířské klání! Pospěšte všichni na kolbiště!“

„Na to jsem čekal!“ vykřikl Jon. „Já zase čekám na to, že půjdeme domů, tam budeme čtyři hodiny jíst a dalších dvanáct hodin spát,“ mumlal Garfield. „Kdy vyrazíme?“

Dav lidí včetně Jona a jeho přátel se dal do pohybu směrem ke kolbišti. Tam bylo možné spatřit dva muže v zářící zbroji, jak sedí v sedlech mohutných koní. Frkající zvířata stála proti sobě na opačných stranách kolbiště, připravena ke střetu. Brnění prvního rytíře bylo celé stříbrné, zatímco druhý rytíř měl na svém štítu vyvedeného červeného draka.

Princezna, která pozvala Jona na loutkové představení, seděla na tribuně na boční straně kolbiště, na půli cesty mezi oběma rytíři. V ruce držela bílý šátek. „Až se tento šátek dotkne země, můžete

začít,“ oznámila a pustila bílý kousek látky k zemi.

S dřevci namířenými proti sobě vyrazili rytíři na zteč, jako by je někdo vystřelil z děla, a stále pobízeli své koně kupředu. Mocná kopyta bušila o zem a zanechávala za sebou oblaka zvířeného prachu.

PRÁSK!

Ocelová kopí zazvonila o sebe.

BŘINK! ŽUCH!

Červený rytíř spadl z koně a odkutálel se k zábraně. Jeho sok ve stříbrné zbroji přitáhl koni uzdu a pozvedl zbraň na znamení vítězství.

„Vítězem prvního souboje se stává stříbrný rytíř,“ oznámila princezna ze svého místa na tribuně. „V příštím kole se utká se zeleným rekem.“

„A co takhle rytíř Hajaja?“ zeptal se Garfield a znuděně obrátil oči v sloup. „To je tak jediný rytíř, na kterého mám dneska ještě náladu.“

Před začátkem dalšího klání přemohl Garfielda hlad. „Přece tu někde musí mít něco k jídlu,“ pošeptal Odiemu. „Všichni tihle stateční hrdinové určitě nezápolili a nezachraňovali princezny a nebojovali s ohnivými draky s prázdným žaludkem! Pojdme přemocť nějakou středověkou pizzu!“

Jon byl tak zaujatý počínáním zele-
ného a stříbrného rytíře a jejich přípravami
k vzájemnému střetu, že si ani nevšiml,
že se Odie s Garfieldem vyplížili z místa
zápasu.

Domácí mazlíčci se potulovali po tržišti
ve snaze objevit něco k snědku. Nakonec
dorazili ke starobyle vyhlížejícímu hradu
obklopenému vodním příkopem. Vysoká
kamenná stavba tyčící se k nebi vypadala
jako z pohádky.

„Možná budou mít uvnitř nějaké jídlo,“
ukázal Garfield na obrovskou dřevěnou
bránu.

Odie následoval Garfielda po padacím
mostě přes hradní příkop.

Najednou se těžká dřevěná vrata roz-
létla a ven tryskem vyrazilo dvanáct rytířů
na koních. Garfieldovi a Odiemu ztuhla
strachy krev v žilách. Hrozilo, že je koňská

kopyta rozmačkají na zvířecí kaši. Zachránit je mohlo jen jedině.

„Skoč!“ vykřikl Garfield. Chytil Odieho za tlapu a vrhnul se dolů z mostu, takže bezmocného pejska strhnul s sebou.

